

Redactor responsabil si proprietar
Dr IUSTIN ARDELEAN.

Abonamentele se fac,
 plătindu-se înainte în
 Oradea-Mare.

Ese la 1 și 15 a fiecărei luni.

PREȚUL:

Pe $\frac{1}{4}$ de an	2 coróne
Pe $\frac{1}{2}$ de an	4 >
Pe un an	8 >

Pentru România și
 străinătate, un an 20 fr.

Mărunte.

— Academicianul *Vulcan* la București. —

I.

Membru la academie
 Te-aū ales, poiet unic,
 Nu c'ai scris doar lucruri bune
 . . . Ci să nu mai scrii nimic.

II.

Imposibil.

Ce nu-ī, nici n'o să fie?
 — Tren fără ropot,
 Și-un cititor la piesa
 «*Măta cu clopot*».

III.

Volumul «*Lira mea*» il dai
 — O logică umană! —

La abonați cu cin'zeci bani,
 La șoareci, — de pomană.

IV.

Poietei modeste Livia.

Tu vrei să nu te știe nimeni
 Că ești poietă, Livia?
 Aruncă-ți versurile'n mare
 Său dă le la «*Familie*».

V.

De unde știi?

Asta nu e în legătură cu cele de sus, dar tot București sînt scena acțiunii. Iată motivul de ce am înrolat-o la acest loc.

Spuī că sînt un ușurel;
 Nu mă supăr, nu zic ba . . .

Dar mă rog, această taină
Spus-o-ți-a nevastă-ta?

VI și VII.

Aceste două iarăși sînt în legătură cu cele patru dela început. Academicianul nostru a fost invitat la proba generală a unor piese ce se vor reprezenta în palatul regal din București. Cu acest prilej a vorbit și cu regina-poietă *Carmen Sylva* și a fost uimit de limbajul românesc frumos al reginei. Acestei uimiri a și dat expresie în cuvinte înălțate.

Dîe ȋertăciunie nîe rugăm
Dîe Maîestatia voastră,
Vorviți frumos, par'că ați fi
Dîe năciunîa noastră.

*

Și-a cumpărat apoi numai decăt un creion de aur și a eternizat scena asta în o corespondență trimisă și la foî maghiare. O eternizează și poietul nostru *Omar*:

Cu vioiciune de maur,
Cu aîerul unui Columb,
El scoate creionul de aur
Și scrie-o prostie de plumb . . .

VIII.

Ungurîi te'nalță tare,
Și te laudă toți în cor . . .
Toate-aceste ca răsplată
Că n'ai scris în limba lor.

Cu neputință.

— Domnule! Ești un neghiob! M'ai rănit cu ploîerul d-tale în ochiul drept.

— Greșești, domnule. Asta e cu neputință.

— Greșesc? Trebuie că ai nebunit. Simt doară că m'ai rănit la ochi, și mi-l cunosc.

— Asta o cred. Dar d-ta nu cunoști ploîerul meu, pentru-că pe acesta din mână azi l'am împrumutat dela un prietin.

Satire mărunte.

Doctorul L. — și asta o știa și soția sa — avea relațiuni cu o actriță a teatrului local. Intr'o zi îi făcu prezent un colan prețios de mărgele.

— Numai de una te rog, — îi zise doctorul L. — să nu porți colanul și pe scenă, căci dacă l'ar zări soția mea. — — —

— Te temi că ar deveni jaluză? — îl întrerupse actrița.

— Nu! Ci dacă-l zărește, va cere să-î cumpăr și ei unul ca acesta.

*

Medicul și pacientul se întălnesc după mulți ani.

— O dragă doctore, cât mă bucur că te ved. Nicî nu știu cum să-ți mulțumesc pentru leacul d-tale ce mi l'ai prescris mai pe urmă.

— Așa de bine a folosit?

— De minune!

— Câte sticle ai beut?

— Eū, nicî una. Dar unchiul meu a beut din greșală una, și peste două săptămîni eū i-am moștenit toată averea.

*

— Mătușică dragă, te-ași întreba ceva.

— Să te auz, Petriță.

— Fă bine spune-mî de ce te-a luat unchiul de soție?

— Din dragoste.

— E minune, ce e în stare să facă un bărbat, dacă cade în dragoste cu cineva.

*

Advocatul L. a avut ceva ceartă cu soția sa, care, Dumnezeū știe cu ce scop, se preface că și-a perdut graiul. Advocatul L. chiamă medicul.

— Domnule doctor, soția mea și-a perdut graiul. Nu mai poate scoate o vorbă.

— Cu neputință.

— E așa cum ți-o spun eū.

— Atunci am s'o curez numai decăt.

Cu glas tare:

— Apropo! Aseară am fost în teatru. Ședeam lîngă doamna Christescu. Să fi văzut numai ce drăguță era! S'o mănâncî cu ochii.

Vocea doamnei din odaia cealaltă:

— Ce haină avea?

*

Un cavaler îngropat în datoriî face curte la fata unui banchier bogat. Banchierul într'o zi îl chiamă în biroul seū.

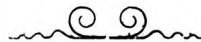
— D-ta faci curte la fata mea?

— Da.

— Dar nu i-ai declarat încă amor?

— Până acum nu.

— Prea bine. Poftește ocupă loc, să trecem la geșeft. Căt să-ți plătesc, ca să nicî nu-î declarî amor?

Căsătorii moderne.

— E ciudat dar adevărat, că femeile cele mai frumoase se mărită totdeauna după bărbații cei mai proști.

— Lingușitorule!

Admirație malițioasă.

— Ce pălărie drăguță ai, draga mea!

— Îți place? Mă bucur. Mă temeam deja că n'o să-ți placă.

— Ba da. Îmi place foarte mult. Și eu am avut una ca asta — anul trecut.

La tribunal.

— Azi noapte, fiind beat din crîșmă, ai conturbat liniștea publică. Pentru asta te condamn la 10 cor. amendă.

— Dar n'am nici un ban! Toți i-am lăsat în crîșmă.

— Vezi, dacă nu ți-ai fi beut banii, ce ușor ți-ar fi acuma să plătești amenda asta.

Din glumă.

Bătrînul dascăl mă uimește
Cu multa lui învățătură. —
Aseară însă c'o'ntrebare
L'am pus în mare'ncurcătură:

— Că toate sunt deșertăciune
Zic filozofii și poieții;
Dar totuși, pentru ca să placă,
Ce face farmecul vieții?

Bătrînul dascăl încrețindu-și
Pleșuva frunte de'nvățat,
Cu ochii pironiți în carte
Răspuns nici unul nu mi-a dat.

Eu am tăcut așa o vreme,
M'am ridicat apoi cu milă
Și am plecat. — Pe scară, iată,
A dascălului meu copilă . . .

Și se uita așa șireată,
Cât am luat-o după gât
Și-o'ntreb, din glumă, și pe dinsa,
Și ea, — mi-a spus numai decăt.

Omar.

La Redacția «Familiei».

— Domnule director!

— Ce vreați?

— *Abonatul* nostru e în antișambră. Ar dori să vorbiască cu d-l director.

*

Paginatorul intră la d-l director.

— Cu ce articol să începem?

— Cu nuvela originală

— Cea din «*Gazeta Săteanului*»?

— Da. Apoi i-ai cele două poezii din «*Sămănătorul*», articolul din «*Voința*», fragmentul din piesa D-nei C. Hodoș, ce a apărut acum, și pe urmă schița franceză din «*Cronica*».

Cu putință.

— Uite, ce pălării frumoase de vară. Cumpără-mi una, dragă bărbate.

— De ce-ți trebuie deja pălărie de vară, când nici primăvara nu s'a început de-a binele.

— Mi-e teamă că până la vară es din modă.

De-ale copiilor.

— Bunică dragă, măresc ochelarii tei?
— Da, dragă.
— Atunci fă bine ia-i de pe ochi când îmi tai mie tortă.

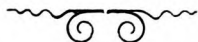
Dela țară.

— De ce nu ți-ai făcut ocolul de porci mai departe de casă?
— De ce să-l fi făcut mai departe?
— Pentru-că nu-i sănătos dacă ocolul e așa aproape de casă.
— De unde! Până acum nici unui dintre porci n'a avut nici un bai.

Din viață.

— Nu-i vorba, d-șoara Amalia are parale multe, dar e pretențioasă. Dacă o ia, trebuie să abzici de beutară și de fumat.

E așa; dar dacă n'o ia, trebuie să abzic și de mâncat.

Modern.

— Domnule, aici ți-e inelul de logodnă. Nu pot fi a d-tale.

— Cauza?
— Iubesc pe altul.
— Dă-mi adresa lui!
— Ah! Vreai să-l omeri?
— Ași! Vreai să-i vînd inelul de logodnă.

Intre prietene.

— Bărbatul meu era miop deja când m'a luat de soție.
— Mi-am gândit o îndată.

Intrebare grea.

— Te-am prins acum, mișelule. N'ai încă nici 12 ani și deja și fumezi!

— Bine tată, dar și tu ai fost când-va copil —

— Ei și? M'ai văzut tu fumând când am fost eu de 12 ani?

„Unchiul bogat.“

— Și în adevăr nu mai e nici o nădejde?

— Nu, dragă. Mă-a declarat-o medicul. Unchiul teǖ peste câte-va zile se va putea scula.

La tribunal.

— D ta recunoști dară, că pe acuzator l'ai numit om de nimica, mișel, pișicher, mizerabil și pungăș. Mai ai ceva de zis?

— Nu. Cred că i-am zis destule.

Scala iubirii.

— Și câți bani are tatăl tău?

— Cam vre o 200000 cor.

— O, dragă Emilio, te iubesc mai tare decât credeam

Ș i r e t.

Preotul din L. avea obiceiul de lua dela cei ce se spovediau câte o groșiță de fiecare păcat.

Odată se duce la el un cîoroî să se mărturisiască și el, barêm odată la an, la sfintele Paști.

— Ei fiule, omu-î om și păcatele's pe oameni. Spune tot ce ai pe suflet, că Dumnezeu iartă greșelile celui ce se pocăiește . . . Ai furat vre-odată?

— Nu.

— Poate ai clevetit?

— Nicî.

— Așa, după averea altuia n'ai lăcomit?

— Nu.

— Cum, n'ai greșit nimic?

— Nimic părinte!

— Adă-ți aminte bine, căci nu se poate om să nu păcătuiască în lume. Poate te-ai gândit măcar să faci un păcat?

— Nicî n'am visat.

— Nu-î cu puțință! Știi ce, bre . . . Zi că ai furat doi boi.

— Da de unde să fi furat!

— Nu zic că ai furat, feriască Dumnezeu; da tu spune așa . . . Fă-mî și tu o plăcere.

— Fie părinte. Am furat.

— Ei, fiule, greș păcat. Dar Dumnezeu e bun: m'oi ruga pentru tine și te va ierta . . . Dă-mî groșița.

— Că nu-î la mine, dar am să ți o aduc.

Cîoroîul se duce și taie dintr'un capăt de rețevî o roticică, tocmai cât o groșiță de mare. O învâlește într'o bucatică de hîrtie și întîlnind pe popa, i-o pune în mîna.

— Ți-am adus, părinte groșița.

— Bine, fiule, bine.

Și fără să se mai uite îi dă drumul în buzunar . . . Mai încolo, scoate iute petecuța cu groșița. Să turbe, nu alta. Dă repede înapoi.

— Păi cum, om fără de-lege, cum îți bați joc de sluga lui Dumnezeu? Da groșița-î asta?

— Nu zic că-i groșiță, dar știi ce părinte? Fă-mî și mie o plăcere și zî că-î groșiță.

Adam.

Mînie trecătoare.

— Am auzit că te-ai certat cu logodnica ta și nu mai vorbești unul cu celalalt?

— Da, dar asta a fost erî.

Desamăgire.

Petriță (cătrec tînerul care-î face curte la soră-sa): — Elvira a zis erî că ești un tîner foarte drăguț.

Tînerul (încântat): — În adevăr? Iată aici ai 5 cr. să-î cumperi bomboane.

Petriță face o față desamăgită.

— Ce ai? Nu te bucuri?

— Elvira mî-a zis că pentru vestea asta îmi vei da cel puțin 20 cr.

Adevărată.

Părintele (cătrec servitorul seû): — Mî-ai putea spune, Ioane, cine e acela care toate le vede cătrec facem, toate le aude cătrec vorbim, și care nicî pe mine nu mî ține de om mai mare decăt pe tine?

Servitorul: — Asta e bucătăreasa d-lui părinte.

Portos.

Primăvară.

Azi mândrul codru c'nverzit,
Zefiru'n lunc'adie blind,
Si'n vale curge susurînd
Isvorul clar și liniștit.

Cătrec idile-acum n'ascund
Boschetele de liliac!
Ce jurăminte nu se fac
De-amor etern, amor profund!

Ah! Dați-mî lira lui Virgil . . .
Cu raze calde și cu flori,
Cu trilurî de privighitori
Să cînt splendoarea lui April!

Și primăvara, scumpî poetî,
Știi voi anume de ce-o cînt?
Iubesc ca nime pe pămînt —
Saladele de crastaveți!

Micado.

Servitoarele de azi.

— Am primit despre d-ta informațiuni bune. Poți intra în slujbă.

— Și eu am primit despre doamna informațiuni rele. Nu intru.

*

— Și-ți plac copiii?

— Asta atîrnă dela plată.

Galant.

— Și celelalte două surori ale d-tale n'au venit?

— De unde știi că mai am două surori?

— Pentru-că grațiile's — trei.

Cumințenie.

— Vezi, domnul care trece de cea parte e de o cumințenie, care mă face să-l admir.

— Îl ții de mai cuminte, decât ești tu?

— Firește! Înainte de ce am făcut cunoștință cu soția mea, era logodit el cu ea, și s'a resgândit.

O aventură.

Țarul Rusiei *Alesandru III* îi facuse regelui Dan'ei, *Christian*, vizită oficioasă. Cum țarului îi plăceau mult plimbările pe jos, într-o dimineață eși din oraș însoțit de regele Daniei și de moștenitorul tronului ei.

Calea lungă îi obosi însă în curînd, și zărînd o căruță țărănească, îl rugară pe proprietarul ei să le dea voie să se urce. Țăranul le permise să urce în căruță și-apoi mână înainte

Oaspeții regești înțeleseră în curînd că proprietarul căruței nici idee n'are cine sînt ei.

— Spune-mi numai — îl întrebă regele — l'ai văzut când va pe moștenitorul de tron?

— Pe *Frideric*? Nu. — Dar știu că locuiește pe aici unde-va într'un castel.

— Uite eu sînt *Frideric*! — îi zise acum moștenitorul de tron.

— Și eu regele Daniei! — adăogă *Christian*.

— Iar eu sînt Țarul Rusiei! — zise la rîndul său *Alesandru III*.

Țăranul îi privi lung, apoi clipi ș'ret din ochi.

— D-ta ești moștenitorul de tron, d-ta regele *Christian*, iar d-ta Țarul Rusiei. — li se adresă zîmbînd — Să vă spun atunci dar cine sînt și eu. Eū's împăratul Chinejilor.

Explicare.

— De ce e oare atît de scumpă chrysantema?

— Pentru-că-i de modă.

— Și de ce i de modă?

— Pentru-că-i scumpă.

In menagerie.

— Ei, băieți, destul am stat. Haid'acum acasă, să vedem ce face tătucu.

— Nu, mamă, să stăm să ne uităm mai întîi la celelalte mămuțe.

Copii bolnavi.

— Domnule doctor, leacul ce l'ai ordonat pe seama lui Ghiță s'a gatat.

— Nu se poate. Am spus doară, că are să ia o lingură tot la 3 ore.

— Da, așa-i. Numai cât eu, bărbatul meu, cumnatul meu și servitoarea toți am fost siliți să luăm câte o lingură de leac, căci Ghiță altminterlea nu voia să ia nici el.

Increzut.

— Ofertul d-tale îmi măgulește mult, domnule căpitan, dar nu pot să-l primesc. Sînt deja logodită.
— Dar știi că ai pech al naibii?

Poșta Redacției.

Tuturor cititorilor noștri le dorim sărbători fericite.

Valdemar. Drept specimen numai câte-va fraze...
»Antoniuc călări până lingă gard, sări de pe cal, trecu gardul, se furișă în foisorul unde aștepta Antonia, îi căzu la picioare și-i vorbi de dragoste. Ea îl ridică la sine: el o strînse la piept și o sărută dulce. *Toate aceste se petrecură într-o clipă*... Trebuie că la D-Voastre clipele sunt mai lungi decât la noi orele.

Poiet. Mama d-tale a plâns când i-ai citit poezia? Cu puțință. Promite-î însă că nu vei mai scrie poezii și vei vedea că nu va mai plânge.

Oda. Ecoul redacțional la cele trimise de d-ta îți răspunde: O-nu.

Micado. De mult n'am mai primit nimic. Aceste's încă toate dintre cele vechi. Mai adă-ți aminte de noi.

Ciriplic. ???

Rfl. (Blaj.) Ar fi ceva, dar totuși nu-î. Dacă ar cuprinde în sine mai multă notă personală, da. Acolo — și prin cine? — s'a debitat ciudata teorie? In cazul ăsta, i-am putea da drumul.

Eol. Am aruncat-o în coș. Vorba d-tale: morții cu morții, viii cu viii.

I. C. B. Vă mulțumim pentru cele »mărunte.« Ne place a crede că nu vor fi cele dintii și din urmă.

Al. Sînt admirabile glume — de-acu's 50 ani.

I. D. Ți s'ar potrivi de minune epigrama dedicată unui «Cântăreț-Artist»:

Pe sezon capeți o sută
Să le cântî, să-î delectezi;
Eu — din toată sărăcia
Ți-ași da două, să'ncetezi.

Nu mai poftim.

Iris. Ne asociăm la bucuria de care abundează ființa d-tale. Bravo, domnule, ți-a venit o idee admirabilă! Te felicităm. Dar bagă de seamă nu cumva să moară de urît, din lipsă de societate, căci ar fi pagubă de o așa raritate.

Portos. Mulțumite.

Devale. Titlul: «*Verișoarelor mele*». Textul:

Unde sunteți, verișoare,
Drăgălașe, fericite?

Voî mi-ați fost ca sorioare
De aproape, de iubite.

Voî ați rîs și-ați plâns cu mine,
(cu? oare nu de?)

Eu am rîs și-am plâns cu voi,
Și-a fost totdeauna bine
Cînd eram noi doi cu doi.

Arz'o focul, arz'o lume,
Iute zilele trecure...
Voî purtați acum alt nume
Și-ați gustat din altă gură.

Verișoare, verișoare,
Voî să nu veniți la mine,
Că's îndrăgostit de-o floare
Și ah! simt că nu mî-e bine!

În adevăr e rău, cînd simți că nu ți-e bine. Ce zici, un cognac nu ți-ar folosi? De altminteri bine faci că stăruî pe lingă verișoarele d-tale să nu vină, căci ți-e rău. Grijî să nu te vază nimeni. La revedere — *post Aetna*.

Dori. Un stat, cum poți ajunge poiet bun?... Inainte de toate trebuie să mori, căci poeții buni toți sunt morți.

Julia. Care poetică e mai bună pentru o fată tîneră?... *Carlea de bucate*.

Curios. Îți răspundem cu plăcere: 1. Ai dreptate. «*Peneș Curcanul*» alui V. Alesandri nu l'a scris Eminescu, ci D. Bolintinean. — 2. Espoziția universală din Londra nu se va ținea la Paris, ci la Berlin. — 3. Da, avem 4 operațiuni matematice, și anume următoarele 3: adăogarea și subtragerea. — 4. De 2 ori 2 nu e 5, ci — — — n'am avut încă vreme s'o socotim, dar vom face-o în zilele acesta, și-ți vom comunica rezultatul. — 5. Mîncările sărate nu-î obicei să le sarî, dacă's deja sărate. — La cealalte în rîndul viitor.

El. De unde să fie tot una! Dela Anul nou pînă la Crăciun nu's 358 zile, și delacrăciun pînă la Anul nou numai 7?

Cobuz. Ce-î va fi răspuns oare d-lui Vulcan M. Sa *Carmen Sylva* la laudele anoste ce i li-a spus acesta?... *Teleor* ți-ar răspunde:

La laudele lui Jusuf
Regina ce-o fi zîs?
Ei, ar fi zîs ea multe
Dar nu putea de rîs.

Mai mult nici n'au meritat. Poate nici atât.

